

LA BARCA DEL MÓN, LA CASA COMUNA

per GRISELDA COS I BOADA, osb

Segons el fragment evangèlic que avui hem llegit, Jesús i tota la gentada acabaven de viure un fet espectacular: la multiplicació dels pans, i Jesús potser es preguntà si aquella experiència era la que havia de marcar la seva missió. Per això, tot seguit, obligà els deixebles a pujar a la barca i anar a l'altra riba, acomiadà tothom, i ell es recollí en la solitud per pregar.

L'oració li era essencial a Jesús per conèixer ben bé quina era la voluntat del Pare.

Mentre ell pregava, però, la barca i els deixebles lluitaven contra una forta tempesta. Certament, hi ha *tempestes* que ens fan difícil de confiar només en Déu. Però cal que, amb humilitat, acceptem, com ho feu Pere quan les ones i el vent eren més fortes que la seva fe, que també a nosaltres Déu ens salvi donant-nos la seva mà.

La fe, certament, és una barreja de confiança i de risc. Per això cal fer ben nostre l'imperatiu de Jesús als seus deixebles: «Coratge, no tingueu por, que soc jo».

M'agrada subratllar que Jesús, en aquest fragment, dient «soc jo» fa seu el nom amb què a l'Èxode molt sovint es definia Jahvè, el Senyor. Aquesta frase «soc jo» en els Evangelis sempre és en boca de Jesús.

Mateu parla molt sovint de la barca amb Jesús i els seus deixebles i, gairebé sempre, acostumem a fer-ne una lectura eclesial. Avui, però, ¿no seria adient veure en plena tempesta, Jesús i el món sencer, i donar també a la barca, com ho fa sovint el papa Francesc, el nom de «la casa comuna»?

Si, doncs, avui pensem que a la barca del món hi som tots, no ens ha de costar gaire d'acceptar que, certament, la fragilitat, la por i la pobresa són allò que més ens constitueixen a cada un.

Per això, aquesta fragilitat que constatem que és comuna a tots els qui anem a la mateixa barca ¿no podria culminar, com hem llegit en el relat de l'evangeli d'avui, en una confessió de fe en el Déu que ens acompanya i dir a Jesús, com els deixebles en ple temporal: «Realment sou Fill de Déu»?